

Getuigenissen

Dialysepatiënten

Patricia, 51 jaar <i>peritoneale Dialyse - CAPD</i>	01
Hubert, 72 jaar <i>peritoneale dialyse - CCPD</i>	02
Michel, 81 jaar <i>PD met verpleegkundige assistentie</i>	03
Hilda, 72 jaar <i>hemodialyse overdag - hospitaal</i>	04
Jacky, 52 jaar <i>nachtelijke hemodialyse</i>	05
Geert, 55 jaar <i>niertransplantatie</i>	06
Kurt, 46 jaar <i>niertransplantatie na levende donatie</i>	08

Patricia
51 jaar

Peritoneale Dialyse - CAPD

Ik heb een erfelijke nierziekte en wist dus al lang wat het betekent om in dialyse te zijn. Ik heb mijn moeder en mijn tante zien afzien aan de kunstnier en heb gezegd: dit wil ik nooit. Gelukkig hebben de dokters in Sint-Jan mij een alternatief geboden. Ik doe nu buikspoeling thuis en ben hier heel gelukkig mee.

Het PD-team zijn 5 vriendelijke verpleegsters die het allemaal goed kunnen uitleggen en bij wie je met alle problemen terecht kan. Als zij het niet kunnen oplossen vragen ze het aan de dokter. Om de 3 maand ga ik op consultatie bij de dokter. Die onderzoekt mij en past dan mijn medicatie en epo aan als het nodig is. Meestal heb ik geen problemen en verandert er niets.

In het begin moest ik drie dagen na elkaar naar het ziekenhuis komen om de peritoneale dialyse aan te leren. Het ziet er moeilijker uit dan het in feite is. De verpleegsters tonen alles verschillende keren voor en kijken dan of je het goed doet. Ze laten je niet naar huis gaan voor het lukt. Je moet vooral heel proper zijn, je handen goed ontsmetten en goed nadenken als je de koppeling maakt. In het begin was ik onzeker, maar nu gaat alles vanzelf.

Ik ben huisvrouw en mijn man gaat werken. Ik heb dus overdag veel te doen, want ik doe alles zelf: mijn boodschappen, kuisen, wassen en strijken. De kinderen zijn uit huis, dus daar heb ik geen zorgen mee. 's Morgens sta ik op, laat mijn dialysaat uit mijn buik lopen en laat vers vocht inlopen. Dat duurt ongeveer een half uur. Ik was mij dan en ontbijt samen met mijn man. In de voormiddag doe ik mijn werk, en tegen de middag doe ik nog een wissel. Tijdens de wissel zit ik in de zetel en lees een boekje. In de namiddag ga ik boodschappen doen of doe ik ander werk. Voor dat mijn man thuiskomt doe ik nog een wissel en lees ondertussen verder in mijn boekje. Voor dat we gaan slapen, doe ik mijn laatste wissel met een speciale oplossing die de hele nacht in mijn buik kan blijven. Daar win ik het meeste op, tegens 's morgens komt er bijna het dubbele van de hoeveelheid vocht die erin gegaan is uit.

Ik heb geen last van het vocht in mijn buik. Ik moet wel opletten welke kleren ik koop. Een spannende jeansbroek of een smal rokje zit niet gemakkelijk, maar ik vind het niet erg om lossere kleren te dragen. Mijn katheter zit in een klein zakje dat rond mijn middel is vastgemaakt, zo blijft hij altijd proper en goed vastzitten. Ik doe de verzorging van mijn katheter zelf. Ik hoor dat sommige patiënten hiervoor een verpleegster willen, maar het is helemaal niet moeilijk om het zelf te doen en dan ben je van niemand afhankelijk.

Ik sta nu al 2 jaar geregistreerd op de wachtlijst voor niertransplantatie. Ik probeer er niet dagelijks aan te denken, want dan duurt het wachten veel te lang. We laten ook onze jaarlijkse reis naar Tenerife niet vallen, want anders laat je je ziekte helemaal je leven bepalen. Als er toch een nier voor mij zou komen tijdens mijn reis dan is dat pech, hé.

Ik ben de dokters en de verpleegsters van Sint-Jan heel dankbaar omdat ze mij de kans gegeven hebben om buikspoeling te doen, zodat ik niet in dialyse moest waar mijn moeder en mijn tante zoveel van afgezien hebben.

Hubert
72 jaar

Peritoneale dialyse - CCPD

De start met buikspoeling is niet vlot verlopen want door vroegere operaties in mijn buik waren er veel vergroeiingen die moesten losgeknipt worden en daarbij is er een klein gaatje in mijn darm gemaakt. Gelukkig was dit snel genezen en kon ik na 6 weken toch starten. Tegen dan was het hoog tijd, want heel mijn lichaam was vergiftigd.

De verpleegsters hebben heel geduldig alles aan mijn vrouw en mij uitgelegd, gelukkig kon mijn vrouw meeluisteren, want ik begin al wat gaten in mijn geheugen te krijgen. Ik mocht onder hun toezicht alles eerst uittesten zodat ze zagen of ik het wel kon. Nadat ze mij de wissels met de hand geleerd hadden, hebben ze mij de machine geleerd. Dat ziet er moeilijk uit, maar na een tijdje begrijp je het goed en het wijst zichzelf uit. Als er al eens een alarm is waar je geen weg mee weet, dan kan je altijd bellen naar het PD team. Er is altijd iemand van wacht die je helpt, zelfs als het midden in de nacht is. Ook als je andere vragen hebt, over je medicatie of als je je niet goed voelt, kan je altijd bellen. Dat stelt mij gerust, zo voel je dat je er niet alleen voor staat.

Mijn vrouw en ik gaan graag op reis naar Spanje, minstens 1 of 2 keer per jaar. De firma zorgt altijd dat de machine en de zakken in het hotel klaarstaan. In het hotel kennen ze ons al, ze zorgen altijd goed voor mij en helpen mee om te bellen naar de firma als ik langer wil blijven en dus materiaal tekort komt. Het doet mij veel deugd dat ik nog kan op reis gaan, zeker omdat het altijd zo slecht weer is in België.

Ik heb in die 7 jaar dat ik nu al buikspoeling doe twee keer een buikvliesontsteking gehad. De eerste keer was niet zo erg, ik moest 14 dagen antibiotica in mijn zakken doen en ik was ervan af. De tweede keer was wel erger en de antibiotica hielpen niet genoeg zodat ik rap herviel. De dokters beslisten dat de katheter moest verwijderd worden en ik 4 weken aan de kunstnier moest om het buikvlies te laten genezen. Dat was de ellendigste periode uit mijn leven. Na 4 uur aan de kunstnier was ik zo ziek als een hond en moest ik voor de rest van de dag in mijn bed kruipen. Ik heb mij echt door die 4 weken moeten slepen en was heel gelukkig als de dokter zei dat ik terug aan de buikspoeling mocht beginnen. De buikspoeling zuivert veel geleidelijker, je voelt je nooit uitgewrongen en ellendig zoals aan de dialyse.

Toen ik in het begin aan de buikspoeling moest kwam ik in principe nog in aanmerking voor een niertransplantatie. Ik heb uiteindelijk beslist om niet op de lijst te staan. Achteraf bekeken ben ik daar blij mee. Ik leef nu al die jaren rustig en zonder complicaties. Ik moet maar om de 3 maand naar het ziekenhuis op consultatie en verder leef ik mijn leven. Ik ben gelukkig met de keuzes die ik gemaakt heb. Als ik iemand anders kan helpen met mijn ervaringen dan doet mij dat plezier. De mensen zijn welkom bij mij thuis, ze mogen altijd eens komen kijken hoe het werkt.

Michel
81 jaar

PD met verpleegkundige assistentie

Mevrouw, ik ben reeds 4.5 jaar dialysepatiënt, ben nu 81 jaar en voel me heel goed met die peritoneale behandeling en heb daar ook praktisch geen last en ongemakken van.

Ik lig wel 12u op 24u aan het toestel, van 7u 's avonds tot 7u 's morgens. De verpleegsters van het Witgele Kruis komen het toestel klaarzetten en ikzelf koppel mij aan en af, dat geeft geen enkel probleem en heb er ook nog geen gehad.

's Morgens om 7u is de behandeling ten einde, ik koppel af en sta op, ga eten en dan wandel ik rond in huis en buiten zonder dat ik daar last van heb. Ik beweeg veel en kan nog overal naartoe en heb zelden pijn of kramp. De dozen met oplossing worden door de firma in huis gebracht en ze zetten ze neer waar wij het hen vragen.

Beste dokter, ik ben zeer tevreden dat ik het aangedurfd heb, met wat ik nu weet zou ik niet meer aarzelen en zou ik direct hetzelfde doen en ben veel thuis.

Met dank aan de dokters van de dialyse, alsook aan de verplegers en verpleegsters en ook die van het Witgele Kruis.

Hilda
72 jaar

Hemodialyse overdag - hospitaal

Ik voelde me ziek en misselijk. Het ging niet meer. Ik kon niet meer eten en was lusteloos. Het verdicht viel, ik moest naar de nierdialyse. Op dat moment besef je niet wat je te wachten staat. Je hoopt op beterschap want een kunstnier neemt de werking van de nier(en) over en zuivert je bloed.

In een van mijn armen werd een fistel ingeplant. Dit is noodzakelijk voor een in- en uitgang om je bloed uit je lichaam te trekken en er weer in te voeren. Dat gebeurt met het inbrengen van naalden. Direct de fistel gebruiken zit er niet in. Die moet eerst een tijdje rijpen. Intussen krijg je in je hals een katheter, ook met een in- en uitgang, zodat de dialyse kan starten. Eens aangesloten, voel je verder niets van de behandeling.

Wanneer je voor de eerste keer naar de afdeling komt, ben je verbaasd over de vele patiënten. Je bent dus niet alleen!!! Ik kreeg een zaal en een bed toegewezen. Ik koos voor een behandeling 's middags op maandag, woensdag en vrijdag. Vooraf kan je een gratis dieetmaal krijgen en rond 14 u koffie of thee aan bed. Vriendelijke verpleegsters en verplegers sluiten je bij elke sessie aan op de machine, die normaal vier uur duurt. Om het half uur controleren ze je bloeddruk. Dit is nodig om een bloeddrukval te voorkomen! In het begin had ik een fistel maar door de vorm van mijn aders werd die onbruikbaar. De dialyse verloopt nu bij mij via een centrale katheter.

Bij de start van de behandeling kreeg ik het bezoek van een diëtist. Het dieet is streng. Het niet naleven werkt nadelig. Vooral WEINIG DRINKEN is de boodschap. De machine zuivert niet alleen je bloed, ze trekt ook vocht uit je lichaam. Vóór het aansluiten word je in bed gewogen. Al wat je vooraf dronk of at, gaat er weer af. Daardoor voel je je na de dialyse dikwijls niet goed. Iets plannen kan je niet. Even naar bed gaan of een paar uurtjes in een zetel zitten is meestal de boodschap. IK HOU VOL, want tussen de dialysesessies kan ik nog van mooie momenten genieten.

Toch wordt je sociale leven aangetast. Ook je dichtste familie moet daarmee leren leven. Afspraken worden op niet-dialysedagen gepland, zodat ik erbij kan zijn. Ik lichtte ze in over mijn dieet en daarin steunen ze mij enorm. Zo wordt de dialyse draaglijker. Ik heb het geluk dat mijn man mij heen en terug brengt naar de kliniek. De meeste patiënten schakelen een vervoersmaatschappij (ambulance) in. Zij moeten vaak geduld oefenen voor ze opgehaald worden. Dat is voor hen minder fijn.

Tijdens de dialyse kan je slapen, lezen, computeren (er is internet), kruiswoordraadsels invullen, naar een cd luisteren met hoofdtelefoon, tv kijken, babbelen met je lotgenoten... Vooral dat laatste is belangrijk. In de drie jaar behandeling bouwde ik een nieuwe vriendenkring op. We begrijpen mekaar. Er worden mopjes verteld en er zijn ernstige gesprekken. We halen de actualiteit aan. We moedigen elkaar aan om vol te houden. We spreken veel over eten, met de klemtoon op die dingen die voor ons verboden zijn. We bespreken hoe we best ons eten klaarmaken. We vieren verjaardagen en brengen voor elkaar een kleinigheid mee. Daarbij vergeten we de verpleegkundigen niet, zij verdienen een traktaatje. Ze zijn voortdurend in de weer voor alle patiënten en doen al het mogelijke om een aangenaam klimaat te scheppen. Zij hebben een luisterend oor!

Voor mij zijn de dokters-nefrologen heel belangrijk. Bij iedere dialysebeurt bezoekt een dokter je aan bed. Je kan hen vertellen wat op je hart ligt, hoe de vorige dialyse verliep... Ik wordt goed opgevolgd, want zij zorgen voor de jaarlijkse en tussentijdse onderzoeken die voor mij nodig zijn. Er wordt om de 14 dagen bloed getrokken en er zijn nog de speciale maandelijkse en driemaandelijke afnames. De resultaten verneem je bij je volgende beurt. Zo voel je je in goede handen en ga je met een gerust hart naar huis.

Iedere maand krijg je in je bus een factuur van het AZ Sint-Jan. Na betaling mag je die aan je hospitalisatieinstantie overmaken. Die zorgt voor een bijna volledige terugbetaling.

Naar de nierdialyse gaan beschouw ik als een deeltijdse job. Ik ga dus driemaal in de week naar mijn werk. Maar NOOIT krijg ik verlof!

Jacky
52 jaar

Nachtelijke hemodialyse

Mijn getuigenis rond de beleving van het dialyse patiënt zijn.

Het begon op 7 mei 2012, net terug van mijn werk werd ik onpasselijk, draaiërig en voelde me niet in mijn sas, enkele uren later werd ik benauwd en met pijn in de borst wakker, de pijn straalde uit naar mijn armen. Al deze tekens maakte me direct duidelijk dat ik op het punt van een hartaanval stond, ik heb nog zelf de dienst 112 opgebeld. Korte tijd nadien, ik lag al op intensieve, vertelde de arts me dat de problemen met mijn hart rechtstreeks verband hielden met de werking van mijn nier, ik ben trouwens maar met één nier geboren, grote problemen dus, die men niet in dat hospitaal kon behandelen. Er was vervoer geregeld zei de dokter, niet verschieten dat men met de grote middelen afkomt, en zo werd ik dus opgehaald met de helikopter van het AZ St.Jan.

Om de problemen met mijn hart te behandelen was een open hart operatie nodig, en het herstel daarvan ging eigenlijk uitzonderlijk goed en vlug, twee dagen na mijn operatie werd de beslissing genomen om een katheter te plaatsen en te starten met dialyse, dat was een harde dobber om te kraken, je hoopt natuurlijk op iets anders maar het ligt niet in mijn natuur om de moed op te geven, dialyse dus. In het begin werd ik met bed en al naar de dialyse gebracht en duurde een behandeling 3 ½ u, meer kon ik door het herstel van de hartoperatie niet aan, doch na iedere dialyse behandeling voelde ik me ziek, onpasselijk, draaiërig. Dat beterde naarmate ik herstelde van mijn hartoperatie. Eenmaal ontslagen uit de kliniek moest ik dus 3 x week naar de dialyse, de aanpassing van een Bourgondische manier van leven naar het voorgeschreven dieet voor dialyse patiënten had heel wat voeten in de aarde. Met het eten lukte het nog aardig, omdat ik (eigenlijk hoort het niet) niks laat, ook niet wat ik eigenlijk niet mag eten, doch ik eet nu alles met mate. Om een voorbeeldje te geven, als ik vroeger een steak at woog deze toch wel een 500g, als ik nu een steak eet weegt die 150g en eet ik daar geen saus bij. De grootste en de moeilijkste aanpassing was de hoeveelheid drinken die nu aan banden ligt. Daar ik nog altijd kan plassen doe ik dit met mate, net zoals bij het eten. Ik doe het blijkbaar niet zo slecht, de bloedsuikerslagen op dialyse zijn blijkbaar niet slecht.

Ik had al van één van de behandelende artsen gehoord dat men in Brugge ook nachtdialyse deed. Toen men mij vroeg of ik interesse had om 's nachts mijn dialyse te doen, heb ik niet gearzeld om dit te doen. Mijn beslissing is mede tot stand gekomen door mijn thuis situatie. Daar mijn echtgenote zwaar invalide is en dus veel hulp nodig heeft om de dagelijkse dingen te doen was het voor mij aangewezen om 's nachts te dialyseren en zodoende thuis te zijn op de momenten dat het echt nodig is. Mijn keuze voor de nachtdialyse is, wat mij betreft, het beste wat ik kan doen. Het heeft enkel voordelen. De dialyse kan geleidelijker gebeuren doordat deze 8 uur duurt, wat het makkelijker verteerbaar maakt. Er wordt meer bloed gefilterd, waardoor ik beter gezuiverd ben. Wat het gewicht betreft, bijvoorbeeld 3 kg afhalen tijdens 4 uur of tijdens 8 uur, dat is een hemelsbreed verschil.

Ook wat betreft de sfeer tussen patiënten en verplegend personeel kan ik alleen maar beamen dat dit perfect verloopt, daar we allemaal in hetzelfde bootje rondvaren, begrijpen we elkaar ook beter als het eens een mindere dag is. De medische begeleiding door de artsen kan ik alleen maar toejuichen, correct, op de man af de juiste inlichtingen.

Dialyse is voor ieder van ons een noodzakelijk kwaad, je kiest er niet voor, wie zou dat wel doen? Ondertussen sta ik op de lijst voor een transplantatie en kan ik leven met de hoop dat de wachttijd op een nieuwe nier zo kort mogelijk zal zijn, en zoals het spreekwoord zegt, hoop doet leven.

Geert
55 jaar

Niertransplantatie

Het begon zo'n 12 jaar geleden toen ik mij op een dag onwel voelde na een zwempartij met de familie. 's Anderendaags werd de dokter gebeld en hij vond dat ik er nogal bleek bij zat en nam bloed. Het was het weekend van de 15de augustus en zeer druk in de horeca (ik werkte toen als kok). De huisarts belde mij op dat hij een afspraak had gemaakt met het ziekenhuis. In het ziekenhuis vernam ik van de nefroloog dat mijn nieren nog amper voor 35 % werkten. Hij verwittigde dat de werking van de nieren geleidelijk aan zou verminderen, tot er een tijd zou komen dat ik zou moeten overstappen naar hemodialyse. Wanneer dit zou gebeuren kon hij niet voorspellen. Meer dan 10 jaar heb ik een pak medicatie geslikt om het proces te vertragen. Ik kreeg veel medicatie om de tevelen en de tekorten te bestrijden en aan te vullen.

Op de 30ste juli kreeg ik het nieuws, bij een tweemaandelijks controle dat mijn creatininegehalte te hoog lag en dat ik de dialyse niet meer kon ontwijken. Een paar maanden voorheen was een fistel in mijn linker voorarm aangelegd. Een fistel is het samenbrengen van de slagader en een ader zodanig dat er een bredere bloedbaan ontstaat die zou gebruikt worden om de naalden in te prikken voor de hemodialyse. Ik had toen nog geen idee wat dit betekende maar werd door de nefroloog uitgenodigd om eens een bezoek te brengen aan een dialysecentrum. Dit was zeer confronterend. De 31ste juli 2012 mocht ik mij aanmelden bij het dialysecentrum van het AZ ziekenhuis te Brugge. Toen werd ik pas gewaar wat een dialyse betekent. Ik wil zeker niemand bang of ongerust maken maar het is een schok die je moet verwerken. Men plaatst twee grote naalden in die verbrede bloedbaan waarvan één naald het bloed pompt naar de kunstnier en die het gezuiverde bloed terug pompt in je aderen. De dialyse is op zich totaal niet pijnlijk maar je moet wel driemaal per week naar het dialysecentrum om gedurende een 4-tal uur te dialyseren. Je kan natuurlijk ook voor de nachtdialyse kiezen en dan lig je gedurende 7 à 8 uur aan de kunstnier terwijl je slaapt. Dit is een stuk minder belastend voor je lichaam. Er is ook nog de buikspoeling maar niet iedereen kan deze methode toegepast krijgen.

Dit mag je niet zien als een eindstation maar als een nieuw begin. Heel belangrijk is de steun van je familie en dat je zeer goed de familie erbij betreft en dat ze zeer goed op de hoogte zijn van je welzijn, het verwerkingsproces en je gezondheid. Een goede communicatie met zowel het verplegend personeel en de artsen is belangrijk. Het verplegend personeel op het dialysecentrum zijn heel gedegen, goed opgeleid en hebben zeer veel begrip voor hun patiënten. Je wordt er goed verzorgd en ze hebben ook veel aandacht voor de psychologische druk die een dialysepatiënt ervaart. Het lijkt in het begin afschrikwekkend maar na een tijd ontstaat er zowel met het verplegend personeel, de artsen en de medepatiënten een zeer goede band. Je kan niet alleen je ervaringen delen maar ook vind je steun onder elkaar.

Na een zeer grondige check-up van je lichaam (hart, bloedvaten, longen, maag, darmen, blaas, ogen, huid, sinussen, oren, keel, neus, ...) kom je op de transplantlijst. Alle Belgische transplantcentra zijn aangesloten bij Eurotransplant in Leiden, Nederland. De aangesloten landen zijn: Duitsland, Oostenrijk, Slovenië, Kroatië, Nederland, Luxemburg en België. Dus van die landen kan er een donornier komen. Het is uiterst belangrijk dat je als ontvanger in een goede gezondheid en in goede conditie verkeert. Daarom is het belangrijk dat de dialysepatiënt zich goed verzorgt, zijn dieet goed tot streng opvolgt, zijn conditie op peil houdt en veel aandacht schenkt aan zijn gezondheid en zijn lichaam. Regelmatig aan lichaamsbeweging doen leidt naar een betere dialyse plus een betere recuperatie. Iemand die dagelijks sport, als is het iedere dag een goede wandeling maken, zal veel beter de dialyse verwerken en onrechtstreeks een voorsprong hebben bij een transplantatie. Wanneer je in een goede conditie bent en je goed verzorgt en op je dieet let, is je lichaam automatisch gezonder. Wanneer er een donororgaan voor je wordt aangeboden, mag je niet ziek zijn. Lijden aan kwaaltjes, zoals overgewicht, en een ongezonde levensstijl kan leiden tot het niet ontvangen of minder kans krijgen van een donororgaan.

Wanneer je alle nodige onderzoeken achter de rug hebt wordt je uitgenodigd in een transplantcentrum voor een

Geert
55 jaar

Niertransplantatie (vervolg)

eerste gesprek en wordt je een transplantcoördinator toegewezen. Het is nu enkel wachten op een verlossend telefoontje.

Op 28 februari 2013 kreeg ik laat in de avond het verlossend telefoontje dat er een donornier voor mij gevonden was. De gemiddelde wachttijd bedraagt 3 jaar maar omdat alle weefseltypes en de bloedgroep 100 % overeenkwamen werd ik op de wachtlijst naar plaats 1 gekatapulteerd en kreeg ik voorrang voor iedereen die voor mij op de lijst stond. Je moet verstaan dat dit een godsgeschenk is, gelijk aan de grote levensloterij winnen. Ik moest me aanmelden in het Universitair Ziekenhuis te Gent waar ik opnieuw een paar medische proeven moest ondergaan waaronder de kruisproef en andere noodzakelijke onderzoeken (longen, ...). 's Anderendaags, 1 maart 2013 om 11:00 in de morgen werd ik overgebracht naar het operatiekwartier voor de transplantatie. Het moment dat je het verlossend telefoontje krijgt, wel dan kom je terecht in een moment van opperste euforie. Het is een super ervaring want dan wordt er een nieuwe weg in je leven geopend. Niettemin moet je blijven je gezondheid in het oog houden, je conditie op peil houden en blijven gezond eten. Ook sporten is aangeraden, maar voor mij persoonlijk was dit geen enkel probleem. Ik was al min of meer een sportfreak en door de donornier is mijn conditie verbeterd en kreeg ik meer mogelijkheden.

Je sociaal leven verandert volledig want tijdens je dialyseperiode vermindert je sociaal leven. De dialyse eist toch een grote tijd op en na de dialyse moet je vaak rusten. Na de transplantatie word je zeer nauwkeurig gevolgd en moet je op vaste tijdstippen je medicatie nemen. Een regelmatig bezoek aan de dokter is natuurlijk verplicht zodat zij zeer adequaat je gezondheidstoestand kunnen opvolgen en dit door bloed- en urinecontrole plus nog een paar andere noodzakelijke onderzoeken (biopsie van het donororgaan). Ook het menselijk aspect speelt een grote rol na de transplantatie. Zoals eerder vermeld gaat er een nieuwe wereld voor je open en is de euforie zeer groot maar beseft je ook dat je zeer dankbaar moet zijn en ook moet even nadenken aan diegenen die hun geliefde kwijt speelden. Uiteraard is de privacy van de donor verzekerd en dit is maar goed ook. Bij levende donatie (schenking of kruisdonatie) kent men de donor en bevindt je je als ontvanger in een andere situatie. Ik heb nu een donornier ontvangen van een hersendood persoon. Wat zijn of haar toestand was kan ik niet precies bepalen maar ik kreeg de garantie dat deze persoon in een goede conditie was en verder wil ik daar niet dieper op in gaan. Een bedankingsbrief kan uiteraard ook maar dat is voor iedereen een persoonlijke keuze om het al of niet te doen.

Kurt
46 jaar

Niertransplantatie na levende donatie

Ongeveer 10 jaar geleden kreeg ik een sluipende en stille ziekte: Chronisch nierfalen. Ik had een verhoogde bloeddruk, maar was daar echter niet van bewust. Uiteindelijk werd ik iets gewaar, maar was het reeds te laat. Ongeveer 3 jaar geleden kwam de functie van mijn nieren op een kritisch punt. De uitscheiding van afvalstoffen via de urine was niet meer mogelijk. Aangezien dit de dood tot gevolg kan hebben zat er niets anders op dan het starten van nierdialyse.

De nefroloog stelde mij toen voor om 3 maal per week tijdens de nacht te dialyseren. Dit ging door van 21u00 tot 05u00 in het AZ-Sint Jan te Brugge.

Tijdens de dialysebehandeling kon ik toen slapen en overdag gaan werken. Eerlijk gezegd wist ik niet wat te verwachten van de eerste keer dialyse. Met een bang hart en onzeker over wat allemaal met mij ging gebeuren kwam ik aan op de dialyseafdeling. Gespannen wachtte ik op de eerste naalden die door mijn fistel zouden geprikt worden. Marleen, een medepatiënt, bracht mij met de nodige uitleg en begeleiding tot rust. Je gezin achterlaten en naar het dialysecentrum vertrekken was voor mij altijd een moeilijk moment. Eenmaal daar moet je er altijd het beste van maken.

Op een bepaald moment besloot mijn vrouw om een screening te ondergaan. Zo kon ze eventueel in aanmerking komen als levende donor om rechtstreeks een nier te kunnen doneren aan mij. Nodige onderzoeken inzake gezondheidstoestand werden afgenomen en mijn vrouw kreeg nog voldoende tijd om na te denken. Dit zodat er rustig kon worden nagedacht alvorens ze haar beslissing nam om haar nier af te staan. Vervolgens kregen wij groen licht en kon de transplantatie doorgaan. Ook had de professor in Leuven ons verzekerd dat een niertransplantatie tussen onverwante donoren en ontvangers, goede resultaten geeft. Veel beter dan een nier afkomstig van een overleden persoon. Het resultaat hiervan was dat ik de dialysebehandeling kon stoppen en opnieuw een normaal leven kan leiden.

Doorbreek tot slot de stilte en spreek over nierdialyse en levende niertransplantatie met familie en vrienden. Wie weet is er wel iemand met een hart op de juiste plaats, bereid om een nier af te staan en je een nieuw, kleurrijk leven te geven.